

DEK
DEMOKRATİK
EĞİTİM KURULTAYI
1978

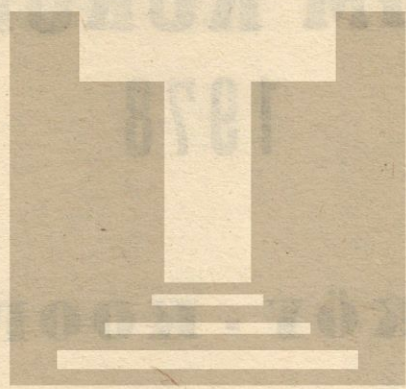
KÖY - KOOP

YAYGIN EĞİTİM

- panel -

töb-der

TÜSTAV

Halkevleri Basımevi — 17 65 53

Sayın Başkan,

Değerli Arkadaşlarım...

Kır yoksullarının en demokratik ve ekonomik örgütü olan KÖY - KOOP adına tümünüzü saygı ile selâmlarım.

Değerli arkadaşlarım... Bizi bu birliktelik içine alan olgu azımsanmamalıdır. Bu olgu, üretici yoksul köylüler, emekçiler, işçiler ve dar gelirli memurlar arasında yaklaşım sağlamak suretiyle ezilen halkın sorunlarını yaygın eğitim açısından tartışma ve çözüm yöntemlerini saptama olanağı yaratacaktır.

İşte bu nedenle ezilen halk katmanları arasında birliktelik sağlayacağına inandığımız bu kurultay «Demokratik Halk İktidarının» kurulması açısından da yararlı olacaktır. Çünkü bu ve buna benzer kurultaylarla ülke sorunlarının tartışılarak açıklık kazanması ulusumuz için de, halkımız için de, insanlık için de, geniş boyutlu yararlar sağlayacaktır.

Bu tür kurultaylarla emekçi sınıf ve tabakalar ülke sorunlarını karşılıklı tartışma ortamı bulabilirler. Bu durumda emekçi halkın bütünleşmesine ve böylece emekçilerin, işçilerin, üretici yoksul köylülerin, dar gelirli esnaf ve memurların birliktelikte içersinde birbirlerinin sorunlarını daha yakından öğrenmelerine olanaklar sağlanacaktır.

Böylece, birbirini tanıyan; işçi sınıfının, topraksız ve az topraklı köylülerin, kırsal alanlardaki küçük üreticilerin, kentlerdeki esnaf, aznaatkâr ve memur-

ların sömürü ve baskı düzenini sona erdirtmek için birlikte uğraş vermeleri daha kolay olacaktır. Böyle bir yaklaşımla emekçi sınıf ve tabakaların birbirlerine yabancılaşması yerine yakınlaşması olanak olacaktır. Böyle bir yaklaşım ve güçbirliği ise, emekçi sınıf ve tabakaların sömürücü hakim ittifak (emperyalistler, emperyalistlerle bütünleşmiş yerli terkelci burjuvazi ve onlarla işbirliği halindeki büyük tefeci-bezirgân ve toprak ağaları) karşısında güçlü karşısında güçlü ve başarılı olmasını olası kılacaktır.

Böyle bir başarı ise halkın üretime dönük eğitimi ile olanak bulur. Eğer böylesine bir eğitim modeli saptanmamışsa, halk hareketinin başarıya kavuşmasından da söz edemeyiz.

Günümüz Türkiye'sinde işçilerin sendikal, üretici köylülerin kooperatif örgütleri aracılığı ile verdikleri uğraş bu nedenle yeterince başarıya kavuşamamıştır.

Değerli Arkadaşlarım;

Eğer ülkemizde geleneksel toprak mülkiyeti çözümlenmemişse, üretim araçlarının özel mülkiyeti bir avuç egemen sınıfın yönetiminde ise ve de, konumuzun gereği kooperatiflerin örgütlenmesine nitel bir ağırlık verilmemişse, tüm bunların nedenini kitlelerin inandırılmamış olduğunda aramak gerekir.

İnandırılmış olmak da yine eğitimle özdeştir. İnanışın kaynağı eğitim değilse, bu eğitim de sınıfsal bir içeriğe dayandırılmamışsa, o inanış ya yarı yolda kalacaktır, ya da yola çıkmadan bitecektir. Çünkü, evrenden, toplumdan ve politikadan ayrı bir eğitim düşünülemez.

Eğitim politikasını, demokratikliğini ya da gerici niteliğini baştaki siyasal iktidar belirler. O nedenle eğitim niteliği ile, siyasal iktidarın niteliği bir yerde özdeşlik kazanmıştır. Kısacası siyasal iktidarda burjuvazi oturuyorsa, eğitim ona göre içerik kazanacaktır. İktidarda emekçi sınıf ve tabakalar oturuyorsa, ona göre nitelik kazanacaktır. Başka bir deyişle, burjuvazinin eğitimi, sermayenin örgütlenmesine, sömürüye, sınıf çelişkilerini gizlemeye ve her türlü bağımsızlığa karşı dayandırılırken, devrimci bir eğitim bunun tam tersine sömürüye, zulme, düşmanlığa ve bağımlılığa değil, emeğin üstünlüğüne sevgiye, barışa ve bağımsızlığa dayandırılır.

İşte kırsal alandaki eğitim de, kentteki eğitimin bir uzantısıdır. Hatta daha yabancılaşmış ve gerici olanıdır.

Aslında ölkemizde kentte olsun, kırsal olsun eğitim ve kurumları halk iktidarının bir aracı haline dönüştürülmelidir.

Kırsal alandaki eğitimin kentlerde aynı anda yaşama geçirilecek emeğin üstünlüğüne dayandırılan, devrimci bir eğitim olması kaçınılmazdır. Çünkü, kırsal alanda da emek sermayeden kurtulmadıkça, ne eğitim, ne de diğer üstyapı kurumlarını uluslaştırmak olasıdır.

Yasalarımızdaki sözü edilen olanak eşitlikleri, gerçek yaşamda eğitimde de yoktur. O özgürlükler ve olanak eşitlikleri ancak kâr etme, sömürme ve her türlü alanda burjuvazi için geçerli olmuştur.

Değerli Arkadaşlarım,

Eğitim düzeyinin düşük olduğu Türkiye’de örgün eğitimin yanı sıra yaygın eğitimin önem ve ge-reği büyüktür.

Planlı dönemde yaygın eğitim konusunda beklenen gelişim sağlanamamıştır. Birinci planda yaygın eğitim bir sistem içinde ele alınmamıştır.

İkinci planda yaygın eğitim, yetişkinlere okuma yazma öğretmek, en son devam ettikleri öğretim kademesinde edindikleri bilgi ve becerileri geliştirmek veya yeni beceriler kazandırmak üzere verilen okul dışı eğitim olarak nitelendirilmiştir. Ayrıca ikinci planda yaygın eğitim, örgün eğitimin tamamlayıcısı olarak düşünülmüş ve örgün eğitimden soyutlanamayacağı belirtilmiştir. İkinci plan döneminde yaygın eğitim içinde en çok ağırlık kazanan konu okuma-yazma eğitimi olmuştur. Plan, okuma-yazma öğretmeyi hedef olarak, yaygın eğitim çalışmalarını bu nokta çevresinde toplamıştır. Bu durumda, iş hayatına olan yakınlığına karşın, yaygın eğitimin üretime dönük, fonksiyonel bir içerik kazanması sağlanamamıştır.

Ayrıca okuma-yazma sorununun çözümünde, kazandığı büyük ağırlığa karşın anlamlı bir gelişme sağlanamamış, yapılan çalışmalar sonunda 1968 - 1970 yıllarında toplam 317 bin kişiye okuma-yazma öğretimi verilmiştir. Bu durum, plan hedeflerinin çok gerisinde kaldığını açıkça göstermektedir.

Planlı dönemde hizmet içi eğitim, sistemli bir şekilde yaygın eğitim, yalnız sanayi içinde eğitim olarak ele alınmış, ikinci planda yalnızca sanayi için değil, aynı zamanda hizmetler sektörü ve sevk idareci-leri için gerekli eğitimi kapsayacak bir biçim kazandırılmıştır. Ancak hizmet içi eğitimin nitelik ve nicelik gelişimi, kapsadığı alana oranla çok düşük bir artış göstermektedir.

Sanayi içi eğitim, gereği olan ağırlığı kazanmamış ve insangücü gereksinmelerinin karşılanmasında çok yetersiz bir gelişim göstermiştir. Sanayi içi eğitim programlarının düzenlenmesi, uygulanması ve kuruluşlararası koordinasyon ve işbirliğinin sağlanması amacıyla yapılan çalışmalar kısır bir döngüden kurtulamamıştır. Milli Eğitim, Sanayi, Çalışma, Köyşleri ve Sağlık Bakanlıklarınca nitelik ve nicelik yönleriyle mevcut gereklere cevap veremeyen ve birbirini bütünlemeyen yaygın eğitim çalışmaları yapılmaktadır.

Üçüncü Plan döneminde saptanan ilkeler ve öneriler, önlemler ise dönemin sonuna gelinmiş olmasına karşın hayata geçirilememiştir. Kaldı ki üçüncü plan döneminde de, yaygın eğitim, daha önceki dönemde de yaygın eğitim daha önceki dönemlerde belirtildiği gibi mesleki ve teknik yaygın eğitim olarak ele alınmış. Olaya toplumsal açıdan, üretken açıdan ve emeğin üstünlüğü ilkesinden hareketle yaklaşım sağlanmamıştır.

Değerli Arkadaşlarım;

Ülkenin genelde eğitim, özelde yaygın eğitim sorununu ülkenin diğer sorunlarından soyutlama olanağı yoktur. Ülke sorunlarının çözümü ise halk kesiminin demokratik yöntemlerle örgütlenerek vereceği sosyal-ekonomik, politik mücadeleye yakından bağlıdır.

Bugüne dek çözümlenemeyen eğitim sorunu nedeniyle, bilinçli bir şekilde örgütlenemeyen emekçiler, işçiler, yoksul üretici köylüler, küçük esnaflar, öğretmenler ve diğer kamu görevlileri etkin mücadeleden yoksun bulunmaktadır.

Emekçiler, işçiler, emeğin üstünlüğünü kabul eden, sermaye (işveren) ile uyum içersinde olmayan ve artı değerın işçide kalmasını hedef alan yurtsever, ilerici, toplumsal sendikalarda örgütlenme olanağını yeterince bulamamaktadırlar. Kapalı oy açık tasnif yöntemiyle (referandum) örgütleneceği sendikayı saptama olanağından günümüz koşullarında yoksun bulunmaktadırlar. Yasal yönden sendikal hareket kısıtlanmış bulunduğundan işbirlikçi (sarı) sendika, işveren ve kamu görevlileri arasındaki işbirliği, ülkemizdeki sendikal hareketin gelişimini engellemektedir.

Değerli arkadaşlarım.. Üretici köylülerimizin büyük bir kesimi işlediği toprağa sahip olmamaktadır. Büyük bir kısmı da yeterince toprağa sahip değildir. Buna karşılık işlenebilir tarım arazilerinin büyük bir kısmı az sayıdaki tarım kapitalistinin elinde bulunmaktadır. Toprak dağılımının yanısıra ülkemizdeki banka kredilerinin tarımsal krediye ayrılan kısmı diğer sektörler için ayrılan kısmından daha azdır. Banka kredilerinin sektörler itibariyle dağılımında görülen adaletsizlik tarımsal kredilerin, tarım işletmeleri arasında dağılımında daha da belirginlik arz etmektedir. Banka kredilerinden az topraklı ve topraksız köylüler yararlanamazlarken, az sayıdaki büyük toprak sahipleri tarımsal kredilerden aslan payı almaktadırlar.

Devlet olanaklarından yararlanamayan yoksul üretici köylüler, gereksinmelerini aracı ve tefeci tüccarlardan karşılamaktadırlar. Gün geçtikçe soyguncu kişilere olan borcu artan üretici köylüler varlıklarını satarak borçlarını ödemektedirler. Bu süreç sonucu tojraksız olan köylü, kırsal kesimde tarım iş-

çisi olarak kalmakta, ya da kentlere veya yurt dışına göç ederek işsizler ordusuna katılmaktadır. Bu süreç sonucu köyden kente göç, giderek artmakta işsizlik sorunu hızla büyümektedir.

Topraktan ve devlet olanaklarından eşit koşullarda yararlanamayan yoksul üretici köylüler giderek yoksullaşmaktadır.

Yoksulun giderek daha yoksul bırakıldığı, varsılın giderek daha varsıl yapıldığı bozuk düzene karşı durmak isteyen üretici köylüler biraraya gelerek örgütlenmek gereğini duymuşlardır.

Ancak ne var ki belirli çevreler önceleri kırsal kesimde demokratik kooperatifleşme hareketini önlemek istemişlerdir. Bu istemlerinde başarılı olamayınca, bu kez kooperatifleşme hareketini yozlaştırma yöntemini uygulamışlardır.

Günümüz kooperatifçiliğine kısaca göz atacak olursak; kooperatiflerimizin mevzuat - örgütlenme - denetim - sermaye ve kredi, eğitim gibi çeşitli sorunlarla karşı karşıya bulunduğunu görürüz.

Konumuz gereği, biz bu sorunlardan eğitime değinmeyi zorunlu görmekteyiz :

Türkiye'de kooperatifçilik faaliyetlerinin başarisında en büyük engeli, temel eğitim düzeyinin yeterli olmaması meydana getirmektedir. Bu nedenle Türkiye gibi az gelişmiş ülkelerde eğitim ve öğretim programlarının kooperatiflerce geniş ölçüde uygulanması görüşünü benimseyip savunmalar gittikçe artmaktadır.

Bir kooperatifin kurulabilmesi ve başarı ile yönetilebilmesi için, yeterli bilgi ve yönetim tekniği alanında tecrübe gerekir. Gelişmekte olan ülkelerde

nüfusun büyük bir bölümü ancak ilk öğrenim kademesini tamamlamıştır. Böyle durumlarda, kooperatifler için yönetici olarak bilgide insan bulmak çok zor olmaktadır. Sorun, kooperatifler için yetenekli yöneticiler bulmakla da bitmemekte, ayrıca karşımıza kooperatif ortaklarının gerekli bilgilerden yoksun olmaları sorunu çıkmaktadır. Bu gibi üyelerin kooperatif ilkelerini ve çalışmalarını anlayabilecek ve ortağı bulunduğu kooperatifin geleceği ile ilgilenmesini kolaylaştırabilecek yollarla yakın bir ilgisi yoktur.

Bir kooperatif kurmak ve başarıya ulaşabilmek için, kooperatif prensipleri, metotları ve amaçları hakkında bilgi sahibi olmak gerekir. Zira, üyelerin kooperatiflerin yönetiminde hak ve sorumlulukları vardır. Bunları kullanmayan ve sorumluluk taşımayan ortaklar kendilerini hazırlamalıdır.

Türkiye'de kooperatif hareketin bir yoksul köylü hareketi olmasını sağlayıcı eğitime önem verilmiş ve bu konuda yapılan çalışmalar etkisiz, dağınık olmuştur. Bu nedenle, mevcut kooperatiflerimiz kulaktan dolma bilgilerle yönetilmekte dersek hata etmemiş oluruz.

Bu sorunun çözümü büyük ölçüde üst örgütlenme sorununun çözümüne bağlıdır. Yine bu sorunun çözümü için devletin de birtakım önlemler alması gerekmektedir.

Bu maksatla :

a) Kooperatifçilik eğitimi için kooperatifçilik kulları açılmalıdır.

b) Tarımla ilgili meslek okulları ve fakültelere kooperatifçilik dersleri konulmalıdır.

c) Tarımsal kooperatifçilik konusunda bilimsel inceleme yapmak üzere KOOPERATİFÇİLİK ENSTİTÜLERİ açılmalıdır.

d) TRT ve diğer halk eğitimi organlarında kooperatifçilik konusu işlenmelidir.

e) Çeşitli kuruluşlarca yapılmakta olan kooperatif eğitim çalışmaları, birbirleriyle koordineli bir şekilde daha etkin ve yaygın hale getirilmelidir.

f) Tarımsal amaçlı kooperatifler ve birliklerinin üst örgütü olan Merkez Birliği (KÖY-KOOP) üretici köylülerin, kooperatif ortak ve yöneticilerinin eğitimi için gerekli çalışmayı yapmalıdır.

Değerli arkadaşlarım... Kamu görevlilerinin durumu ise işçinin ve yoksul köylünün durumundan farksızdır. Türkiye'de 1961 Anayasası ile kamu görevlileri sendikalaşma olanağını bulmuş iseler de, 12 Mart ara rejimi döneminde Anayasanın yamalı bohça haline dönüştürülmesi sırasında kamu görevlilerinin sendikalaşma hakları ellerinden alınmıştır. Egemen çevreler, kamu görevlilerinin grevsiz ve toplu sözleşmesiz sendika hakkına kavuşmalarını kendi çıkarları açısından tehlikeli görmüşlerdir. 1969 yılında yapılan öğretmen boykotu, tüm engellemelere ve yasal olanakları sınırlı olmasına karşın halk ile bütünleşmek suretiyle yapılmıştı. Bu boykot sırasında dile getirilen sorunlar (ders kitapları, beslenme eğitimi, öğretmenlerin sosyal ve ekonomik güçvenceleri, Türkiye'nin bağımlılığı ve Amerika Sömürüsü, Nato, AET vb. gibi) bugüne dek çözümlenmemiştir. Aksine o günkü sorunlar giderek daha da büyümüş ve gelişmiştir.

Ders kitaplarında sömürü ve baskı düzenine son vererek düşünce, öğrenme, örgütlenme ve sanat öz-

gürlüğünün sağlanması, kişilerin can, mal ve iş güvenliğine kavuşarak güven içersinde olması ve gelişen özgürlüğün yanı sıra herkesin insanca yaşama olanağına kavuşması ve insanları hayata hazırlayıcı yönde toplumsal içerikli üretime dönük yapıtlar olması gerekmektedir. Ancak ne var ki, 1. MC döneminde ırk ayırımına yol açıcı şovenist duyguları abartıcı, kişinin kişiye hükmetmesi yönünde bilgiler içeren ders kitapları okullarımızda okutulmaya başlanılmıştır. Aynı ders kitaplarının bölücü, parçalayıcı ve insanları birbirine düşürücü yönü de bulunmaktadır.

Türkiye'de öğretmenler arasına nifak sokulmuş ben milliyetçiyim, ben ülkücüyüm, ben kafatasçiyim diyenler Millî Eğitimin çeşitli kesiminde görev almışlardır. Kafatasçı düşünceye sahip idareciler, öğretmenler ve öğrenciler birbirlerini kollamaktadırlar. Terfiler, atamalar, nakiller, teftiş raporları, not defterindeki ders notları, kafatasçı olup olmamaya göre değerlendirilmektedir.

Faşizmin ve emperyalizmin savunucusu kişiler sokak ortasında, okullarda, okul yurtlarında, antifaşist ve antiemperyalist yurtsever öğretmen, öğrenci ve yöneticilere saldırmakta ve öldürmektedirler. Son 2,5 yılda faili meçhul cinayetlerin sayısı yüzleri bulmuştur.

Sömürü ve baskıya hayır diyen öğretmenler, halk ile bütünleşerek ülke sorunlarının çözümü için de uğraş veren öğretmenler, açığa alınmak, görevine son verilmek, çeşitli disiplin cezaları verilmek, bir başka yere sürülmek, dövülmek, öldürülmek gibi yöntemlerle, baskı ve kıyımla karşı karşıyadırlar.

Öğretmenler sosyal - ekonomik ve siyasal yönden baskı altında tutulduğu sürece eğitim sorunlarının çözümünden bahsedemeyiz. Huzursuz olan öğretmenin Milli Eğitimi huzura kavuşturması bekenemez.

Eğitim kurumlarımızda devam eden yasadışı yöntemler, günlük hayatta olağan karşılanmaya başlanmıştır.

Olaylara bakış açısı doğru, toplumsal olaylara öncelik veren ve halkın aydınlanması için uğraş veren yazar, gazeteci, sanat adamları tehdit edilmekte, dövülmekte, öldürülmektedir.

Emekten yana ağırlığını koyan gazeteleri okuyan gerçek aydınlar, emekçiler, üretici köylüler o gazeteleri okudukları için baskı ve ölümle karşı karşıya kalmaktadır. Bu gazeteleri basan matbaa ile satan gazete bayii ve kitabevleri çeşitli olaylara muhatap kalmaktadırlar.

TRT. son 2,5 yılda belirli bir azınlığın sesi haline gelmiştir. İşçinin, köylünün, esnafın, dar gelirli memurun, gencin, öğrencinin, öğretmenin, aydının düşüncesini ve istemlerini yansıtmak yerine, sömürü düzeninin devamını sağlayıcı programlara yer vermektedir.

Kısaca özetlemek gerekirse;

1 — Planlı dönemde yaygın eğitim konusunda yapılan çalışmalar istenilen düzeye getirilememiştir.

2 — İşçilerin, yoksul köylülerin ve fikir emekçilerinin sorunlarını ülkenin diğer sorunlarından soyutlama olanağı yoktur.

3 — Demokratik halk hareketinin başarısı, emekçi halk kitlelerinin bilinçli bir şekilde, örgütlü ve

birlikte verecekleri mücadele ile olanak bulur. Böyle bir mücadelenin kaynağı ise eğitimidir.

4 — Öğretmenler bazı çağdışı yöntemlerle sosyal - ekonomik ve siyasal baskılar altında tutuluyor.

5 — Kamu görevlileri ve öğretmenler Türkiye'de sendika kurma olanağına sahip değildir. Bu durum öğretmen ve kamu kesiminde diğer çalışanların işçi ve köylülerle dayanışma içerisinde olmalarını engellemektedir. Oysa antifaşist ve antiemperyalist doğrultuda verilen demokratik mücadele tüm çalışanların sendikal hakka kavuşması ile yeni bir boyut kazanacaktır.

6 — Türkiye'de okul kitapları burjuvazinin çıkarlarına uygun olarak hazırlanmakta ve okutulmaktadır.

7 — TRT, sömürü ve baskı yöntemini arttırmak amacıyla kullanılmakta, olaylar, ya hiç kamuoyuna yansıtılmamakta ya da saptırılarak dinleyiciye duyurulmaktadır.

8 — Gazete, roman, hikâye vb. gibi ilerici nitelikli kitle haberleşme araçlarının ve yapıtlarının egemen çevrelerin istemine uygun olması istenmektedir. Basının tarafsızlığı ilkesine uyulmamakta, düşün, sanat ve yazım özgürlüğü yok edilmektedir.

Yaygın eğitim sorununun çözümü, emekçi halk kitlelerinin birlikte vereceği mücadelenin başarısı oranında olanak bulur.

ÖNERİLERİM :

1. En kısa sürede kırsal alanda okulsuz, öğretmensiz köy bırakılmamalıdır.

2. Eğitim, emperyalizmin artıklarından bir an önce temizlenmeli ve ulusallaştırılmalıdır.

3. Eğitim kurumlarından faşist militanlar çıkarılmalıdır.

4. Eğitimde «fırsat eşitliği» bir an önce sağlanmalıdır.

5. Her okur yazar kişi, her okur-yazar olmayan kişinin okur-yazar olması için çalışmalıdır.

6. Kitle haberleşme araçları halk yararına kullanılmalıdır.

7. Fikir emekçilerinin huzur ve güven içersinde yaşayabilmeleri için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkına kavuşmalıdır.

8. Eğitim, emeğin örgütlenmesine ve sınıfsal bir yapıya dayandırılmalıdır.

Ayrıca;

KÖY-KOOP ile TÖB-DER arasında aşağıda belirtilen konularda özel olarak işbirliği yapılmasında yarar görmekteyiz.

1. KÖY-KOOP, TÖB-DER, DİSK ve diğer demokratik kitle örgütleriyle işbirliği yapmayı görev bilir.

2. KÖY-KOOP, kırsal kesimdeki demokratik halk kooperatifçiliği hareketinin gelişiminde gerçek öğretmenlerin rolünün büyük olduğuna inanır. Bu nedenle TÖB-DER üyesi köy öğretmenlerinin kendi köylerinde ve görev yerlerinde kooperatif kurup geliştirmelerini bekler. Bu amaçla; KÖY-KOOP köy öğretmenlerine kooperatifçilik ile ilgili yayınlar gönderebilir, kurslar açabilir. Açılacak kurslar ve gönderilecek yayınlar konusunda KÖY-KOOP, TÖB-DER ile ilişki kurmayı zorunlu görür.

3. Yine aynı cümleden olmak üzere KÖY-KOOP kooperatifçilikle ilgili eğitim sorunlarının çözümü hususunda yapacağı çalışmalarda TÖB-DER'den destek bekler.

4. TÖB-DER'in yayın organlarında kooperatif hareketinin gelişimini sağlayıcı yazıların yayınlanması yararlı olur kanısındayız.

5. TÖB-DER'in dar gelirli olan üyelerini, aracı kişilerin sömürsünden kurtarmak amacıyla tüketim kooperatiflerinin kurulmasını istemesi halinde; yoksul üretici köylülerin en demokratik ve ekonomik örgütü olan KÖY-KOOP, TÖB-DER'e idari, nakdi ve aynı yönden yardımcı olur. Böylece KÖY-KOOP ve TÖB-DER yakınlaşması sonucu, öğretmen arkadaşlarımız üretici köylülerin tarımsal ürününü ve diğer pazar unsurlarını aracısız olarak temin etme olanağını bulacaktır. Bu süreç sonucu bir yandan da dar gelirli öğretmenlerin de tüketim masrafları azalacaktır. Ve böylece aracı kârı, üretici ile tüketici halk arasında üleşilmiş olacaktır. Aynı şekilde emekçiler, işçiler ve diğer kamu görevlileri ile KÖY-KOOP arasında ekonomik yaklaşım sağlanmasını da zorunlu görmekteyiz. Böyle bir yaklaşımla ekonomik gücü belirli bir ölçüde de olsa artan halk, siyasal yönden de güç kazanacak, halk iktidarını kuracaktır.

Çok Değerli Arkadaşlarım :

Yaygın eğitim konusunda devlet ve demokratik kitle örgütleri gerekli uğraşı yererek halkı bilinçlendirmek zorundadır. Olanaklar, beyinleri yozlaştırmak, insanları uyutarak çağın gerisine götürmek yerine çağdaş yöntemlerle insanların mutluluğu ve geleceği için kullanılmalıdır.

Eğitimden nasibini alan halkımız ülkeyi karanlık günlerden kurtaracak, ak günleri demokratik halk iktidarı ile getirecektir.

Bu Kurultayın emekçi halk kitleleri için yararlı olması dileğiyle saygılar sunarım.